

János és Julis

Egy fiatal legény üldögélt a patak partján, ismerős népdalt dúdolva. Kovács János volt a fiú becsületes neve. Előkapta bicskáját, és a közeli erdőből hozott fadarabot óvatos mozdulatokkal faragni kezdte. Csak ehhez értett. Apja pásztor volt, ő tanította, hogyan készítsen furulyát. Sokan Jánost is pásztornak hitték, hisz mindig apja juhait terelte gyermekkorában. Valóban, János pásztorkodott, de amikor egy-egy, a nyája közelében sétáló fiúcskát meglátott, rábízta juhait, és ő a faluban élő Csárdás Julishoz sietett. Együtt mentek ki a mezőre, vagy bújtak néha el a gyümölcsösben.

Most is őt várta, de Julis nem jött a megbeszélt helyre. János a falu felé tekintett, de nem látott senkit arról közeledni. Ami mégis szemébe ötlött, az a lassan felszálló, sötéten gomolygó füst volt. Szokatlan látvány egy nyári délutánon. János beleunt a várakozásba, a faragott hangszer már lassan elkészült, ezért elindult a falu felé, hogy benézzon Julisék csárdájába, s a füst eredetére is kíváncsi volt.

A faluba érve döbbenet pillantott a falu közepére gyűlő tömegre. Sietni kezdett, arra gondolt, hogy nyája is akkor tömörül össze, ha bajt érez, vagy közeleg a farkas. Ekkor vette észre a tüzet. Julisék csárdája égett. Az emberek megpróbálták eloltani azt a kútból hozott vízzel, többen a patakhoz is elrohantak vízért, de nehezen ment a munka.

János kérdezősködött:

– Hol van Julis?

Senki nem felelt neki. Végül egy asszony nevetett fel:

–Milyen bolond leány? Ég a ház, és ő benn akar maradni a hozományával mellett.

János döbbenete csak nőtt, a hír megrázta, és magánkívül rohanni kezdett. Elérkezett a folyó partjára, és gondolkodás nélkül belevetette magát a zúgó vízáradatba. János elsüllyedt a mélyben, de nem vette észre senki. Csak egy fiatal lány kiáltása visszhangzott a távolból. Julis volt az. Ő a pataknál várta szerelmét. Az égő csárda hátsó kijáratán jutott ki, remélte, hogy azt hiszik, meghalt, és elszökhet Jánossal. De minden elveszett.

Julis lerogyott a földre. Valami megvágta a kezét. Ekkor vette észre, hogy János bicskája és készülő furulyája heverték a földön. Faragni kezdett, és a furulyából éles tör lett. Julis pedig gondolkodás nélkül szívébe szúrta a kedves hangszernek készülő gyilkos fegyvert. Piros vére lassan folyt le a földre, s kígyózó utat festett a patakig. A víz halványan piroslott a meleg nyári napon.

*Vámos Tímea,
12. A*